

זהר הקדוש עם ביאור הכתר והכבוד

פרשת מטו"מ • ענייני אהבה ויראה

העור הדק לצדדים, ומקיימים זאת **בדחילו ורחימו** - ביראה ואהבה, ועל ידי זה ממשיכין מוחין מאבא ואימא לזו"ן **אתמר בהון** - נאמר בהם **לא תקח האם על הפנים** כי בזכות מצות מילה שכינה שורה עליהם ואינה מסתלקת מעליהם, **ואם לאו** - ואם אין מקיימים מילה כראוי אזי נאמר **ש'לח תשלח את האם** כי גורמים ח"ו ב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות שכינתא תתאה וכנ"ל.

ועוד מצווה שתלויים בה יחודי זו"ן ואו"א.
בזמנא דמתיחדין בזוגיהון - בזמן שישאל מתייחדים עם בת זוגם **בקדושיין ושבע ברכאן** - בקידושין ושבע ברכות **דאינון יחודא דלהון** - שהם יחודם של זו"ן, כי חתן וכלה סוד ו"ה שבשם ועל ידי יחודם מעוררים לעילא יחוד קוב"ה ושכינתיה **בקדושה ובברכתא** - בקדושה שמצד אבא סוד חכמה שנקראת קודש, ובברכה מצד אימא סוד ברכה שממנה הברכות, והיינו שמעוררים יחוד אבא ואימא להמשיך מוחין לזו"ן, ונמצא מייחדים ד' אותיות הוי"ה, **אתמר בהון** - אזי נאמר בהם **לא תקח האם על הפנים** כי זוכים והשכינה שורה עליהם, **ואם לאו** - ואם אינם מתייחדים בקידושין ושבע ברכות, אזי מתקיים ח"ו **ש'לח תשלח' וכנ"ל** הרומז לב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות סוד ב' ה"י"ן דהוי"ה, וכנ"ל.
דאינון ישראל בגלותא ברושתא אחרא - וישראל הם בגלות ברושת אחרת, וסיבת הגלות היא, **דכד לא מתיחדין בזוגיהון בקדושיין ושבע ברכאן** - כי כאשר לא מתייחדים בבת זוגם על ידי קידושין ושבע ברכות **דאינון יחודא דלהון** - שעל ידי כן מעוררים יחוד עליון דזו"ן **בקדושה ובברכה** - בב' בחינות 'ברכה' ו'קדושה' שהם קידושין ושבע ברכות הרומזים ליחוד אבא ואימא אשר בו תלוי יחוד זו"ן, ועל ידי כן נשלמים ג' בחינות יב"ק - יחוד ברכה קדושה, ואולם כשאינו עושים כן אזי מתהפכים כל אלו הג' בחינות ושורים עליהם להיפר, כי **באתר דקדושה שריא עליהו מסאבא** - במקום קדושה שורה עליהם טומאה **ובאתר דברכה שריא עליהו לטותא** - ובמקום ברכה שורה עליהם קללה **ובאתר דיחודא שריא עליהו פרודא** - ובמקום יחוד שורה עליהם פירוד.
ודא גרים גלותא לשכינתא - וכל העניינים הנזכרים, כאשר ישראל

במאמר זה יפרש כי בפסוק (דברים כב ז) 'שלח תשלח את האם' נרמזה הסתלקות השכינה ח"ו כאשר אין ראויים לכך. ובדרושים דלקמן יבארו כמה עניינים שבקדושה שכינה כראוי ביראה ואהבה גורם השראת השכינה וביטולם ח"ו יגרום לסילוקה, והם: עסק התורה שבכתב ובעל פה, שמירת שבת בזכור ושמו, תפילין דראש וידי, מצוות מילה ונישואין על ידי קידושין כדת משה וישראל:

בזמנא דישאל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה, ברחימו ודחילו, אתמר בהון לא תקח האם על הפנים, ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו, אתמר בהון 'שלח תשלח את האם'.

בזמנא דישאל נמרין שבתא בזכור ושמו, בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הפנים, ואם לאו פתיב בהון 'שלח תשלח' וגו', תרין תרוכין, ובזמנא דישאל לקודשא בריהו הוא בתפלין דיד ובתפלין דראש בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הפנים, ואם לאו 'שלח תשלח', ובזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברין מנייהו ערלה, ועבדין פריעה, בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הפנים, ואם לאו 'שלח תשלח את האם', בזמנא דמיוחדין בזוגיהון בקדושיין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה ובברכתא, אתמר בהון לא תקח האם על הפנים, ואם לאו 'שלח תשלח' וכנ"ל.

דאינון ישראל בגלותא ברושתא אחרא, דכד לא מתיחדין בזוגיהון בקדושיין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה ובברכה, באתר דקדושה שריא עליהו מסאבא, ובאתר דברכה שריא עליהו לטותא, ובאתר דיחודא שריא עליהו פרודא, דאתתרכת מאתרהא ומקנהא דאחי ירושלם, תרא הוא דכתיב (ישעיה נ א) 'ובפשעיקם שלחה אמכם', תרין שלוחין 'שלח תשלח', חד מבית ראשון, וחד מבית שני.

בזמנא דישאל משתדלין באורייתא דבכתב - שבשעה שישאל עוסקים בתורה שבכתב שהיא בז"א סוד ו' דהוי"ה, **ובאורייתא דבעל פה** - ובתורה שבעל פה שהיא מלכות סוד אות ה', ולימודם הוא **ברחימו ודחילו** - באהבה ויראה שהם בחינות אבא ואימא סוד אותיות ל"ה, אז **אתמר בהון** - נאמר בהם **לא תקח האם על הפנים** - שלא תילקח ותסתלק מעליהם השראת השכינה, כי מאחר שגורמים יחוד זו"ן ואבא ואימא ומחברים ד' אותיות הוי"ה בשלמות, זוכים שהשכינה שורה עליהם בקביעות, **ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו** - ובזמן שאינם עוסקים בתורה שבכתב ובעל פה באהבה ויראה **אתמר בהון** - נאמר בהם **'שלח תשלח את האם'** כי מפרידים ד' אותיות ה' וגורמים הסתלקות השכינה ח"ו. **בזמנא דישאל נמרין שבתא בזכור ושמו** - בשעה שישאל שומרים את השבת בזכור - בקידוש והבדלה, ובשמו - בשמירה מחילול שבת, ובכל דיני השבת במצוות עשה ולא תעשה, ומקיימים כל זאת **בדחילו ורחימו** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא, אזי ממשיכים על ידי זה מוחין מאבא ואימא לזו"ן ואזי **אתמר בהון** - נאמר בהם **'לא תקח האם על הפנים'** אלא השכינה שורה עליהם, **ואם לאו** ואם אינם שומרים כראוי **פתיב בהון** - כתוב בהם **'שלח תשלח את האם' וגו'**, היינו **תרין תרוכין** - שני שילוחים וגירושים, גירוש אחד של אימא עילאה הנפרדת ומשתלחת מאבא, שזה מחמת שאין שומרים השבת ביראה ואהבה שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות ו"ה סוד אבא ואימא, וגירוש שני של המלכות אימא תתאה הנפרדת ומשתלחת מז"א בעלה, וזה כאשר אין שומרים השבת בזכור ושמו' שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות ו"ה, שהם זו"ן, ח"ו. ובאותו האופן **בזמנא דישאל מתיחדין לקודשא בריהו הוא בתפלין דיד ובתפלין דראש** - בשעה שישאל

מייחדים קוב"ה ושכינתיה שהם זו"ן על ידי הנחת תפילין של יד שהיא המלכות, ותפילין של ראש שהוא לסוד ז"א, **בדחילו ורחימו** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא אותיות ל"ה, **אתמר בהון** - נאמר בהם **'לא תקח האם על הפנים'** כי השכינה שורה עליהם ואינה מסתלקת מהם, **ואם לאו** - ואם אינם מקיימים מצות תפילין כראוי נאמר בהם **'שלח תשלח'** כנגד שני שילוחים וגירושם של אימא עילאה ותתאה, וכנ"ל.
ובאותו האופן **בזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברין מנייהו ערלה ועבדין פריעה** - ומעבירים מעליהם הערלה על ידי שכרותים לגמרי עור הערלה ועושים פריעה על ידי שמסירים ומסלקים

אינם מקיימים אותם כראוי זה גורם גלות לשכינה, **דאתתרכת מאתרהא** - שמתגרשת ומסתלקת ממקומה **ומקנהא דאחי ירושלם** - ומהקן שלה שהיא ירושלים **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (ישעיה נ א) **'ובפשעיקם שלחה אמכם'** שגורמים הסתלקות השכינה, דהיינו **תרין שלוחין** - שני שילוחים וגירושים כנרמז בכתוב **'שלח תשלח'** והיינו **חד מבית ראשון** - שילוח אחד מבית ראשון, שזו השתלחה אימא מאבא בסוד הפסקת יחוד הפנימי דאבא ואימא שעל ידו ממשיכים בשמות חדשות, **וחד מבית שני** - ושילוח אחד מבית שני, שהוא שילוחה של המלכות נוקבא דז"א שנפלה וירדה ובטל יחוד זו"ן.

הנה למדנו שעל ידי קיום המצוות והעניינים הנזכרים כראוי גורמים יחוד ז"ו ואו"א, ואם אין ישראל מקיימים אותם כראוי גורמים ח"ו פירוד וריחוק בין אבא ואימא וגלות לשכינה, ועתה יפרש שכמו כן נגרמת גלות גם לז"א בעלה דמטרוניא שאף הוא מוכרח לנווד ממקומו בעקבות השכינה לשומרה בגלות.

וסוד הדבר נמצא בפסוק (שיר השירים א יג) 'צָרוּר הַמּוֹר דּוֹדֵי לִי' היינו שהשכינה אומרת על ז"א בעלה שהוא כצרוּר של בשמים הצרוּר עם האדם לבשמו, כן דודה קשור עימה לבשמה ולהמתיק דיניה, וזה 'בֵּין שְׂדֵי יְלִין' היינו שגם בזמן הגלות שנמשלה ללילה הוא שרוי עימה.

ובגין דא - ומפני שאין ז"א נפרד מהשכינה ותמיד הוא קשור עימה, לכן מאין **דבעי לאשגא למלפא** - מי שרוצה להשיג את המלך הוא ז"א, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא - אין לו רשות להשיגו אלא על ידי השכינה, **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (ירמיה ט כב) 'אל יתהלל וכו' ומסיים הכתוב 'פי אם בזאת וגו' זאת היא המלכות ורק בה ראוי להתהלל, דהיינו רק כשזוכה על ידי עבודתו לחבר וליוחד את המלכות הנקראת 'זאת' עם ז"א בעלה, בעניין זה לבד יש להתהלל, ולכן גם **אהרן פד עאל לקדש קדשיו ביומא דכפורי** - אהרן הכהן כאשר נכנס לקדש הקדשים ביום הכיפורים, **בה** - דהיינו בשכינה הקדושה, בה ועל ידה **הוה עאל** - היה נכנס לשם, לאחר שתיקנה, **דכתיב** - כמו שכתוב (ויקרא טז ב-ג) 'ואל יבא בכל עת אל הקדש' אלא 'בזאת יבא אהרן אל הקדש' היינו רק במלכות הנקראת 'זאת', והיא בחינת 'עת', **דאיהו** - שהיא זו שנאמר עליה (תהלים קיט כח) 'עת לעשות ליהוה' היינו שצריכים לעשות ולתקן את השכינה הנקראת 'עת' בעבור שתהיה ראויה לייחוד עם ז"א הנקרא הוי"ה, ועל כן נאמר לאהרן שלא יבוא בכל עת, אלא רק אחר שתיקן המלכות והכינה כראוי ואז בכוחה נכנס לקדש הקדשים.

ומשיך לדרוש במעלות השכינה הנקראת 'זאת' וכל העניינים התלויים בה, **ומשה בגינה אתקיים בעלמא** - ומשה בשבילה התקיים בעולם, היינו בזכות שדבק בשכינה לפני מותו נחשב כאילו לא מת אלא נשאר חי וקיים ומאיר לנשמות ישראל, **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (דברים לג א) 'וזאת הנבקה אשר וגו' היינו שמשך בירך את ישראל מכח השכינה הנקראת זאת, שהיה משה דבוק בה, ובה עבד עשר מכתשין לפרעה - ובכוחה עשה והביא בציווי ה' עשר מכות על פרעה, **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (שמות ט טו) 'ואולם בעבור זאת העמדתה' כדי שתכיר ותודע את המלכות הנקראת זאת שהיא המלכה אותך, **ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלפא בה** - ויעקב בשביל שהיה יודע שכל רצונו של המלך הוא בה, **מני לבנוי עלה** - ציוה את בניו עליה **דלא יעלון קדם מלפא אלא בה** - שלא יכנסו בתפילתם לפני המלך הקב"ה אלא בה, דהיינו על ידי דבקות בשכינה, **וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעותין** שלהם בתפילות ובבקשות למלך ב"ה שיהיו על ידה, **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (בראשית מט כח) 'וזאת אשר דבר להם אביהם' וגו' היינו שדברי יעקב לבניו היו בענין השכינה הנקראת זאת, שיהיו כל תפילותיהם ובקשותיהם על ידי השכינה.

ואי תימא דקודשא בריך הוא לאו אתתריך עמיה,
בגין דא אמר קרא (משלי כז ח) **'בצפור נודדת**
מן קנה בן איש נודד ממקומו, בגין לנטרא לה
בגלותא מרשו נוכראה, **הדא הוא דכתיב** (ישעיה
מב ח) **'אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן'**
וגו, 'לאחר' דא אל אחר, דא סמא"ל, 'לפסילים'
(שם) **אלין ממנן דעל שבועין אומין.**

ובגינה, קודשא בריך הוא איהו מלך אסור
ברהטים' (שיה"ש ז ו), **איהו אסור**
עמהון בתפלין דרישא, דאינון פאר דרישא,
דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא, ודא
איהו אסור ברהטים, ואיהו חבוש עמהון בתפלין
דיד בקשר של יד, ודא הוא דכתיב (יחזקאל כד יז)
'פארך חבוש עליך, ובגין דאיהו חבוש עמהון
בגלותא, אתמר ביה אין חבוש מתיר עצמו מבית
האסורין, ושכינתא איהי בית האסורין דיליה, בגין
רחימו דילה איהו אסור בה, ורוא דמלה צרוּר
המור דודי לי בין שדי ילין' (שיה"ש א יג).

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלפא, לית ליה
רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא, הדא
הוא דכתיב (ירמיה ט כב) **'אל יתהלל וכו' פי אם**
בזאת' וגו, ואהרן פד עאל לקדש קדשיו ביומא
דכפורי, בה הוה עאל, דכתיב (ויקרא טז ג) **'בזאת**
יבא אהרן אל הקדש, דאיהו 'עת לעשות ליהוה
(תהלים קיט כח), **ומשה בגינה אתקיים בעלמא,**
הדא הוא דכתיב (דברים לג א) **'וזאת הנבקה אשר'**
וגו, ובה עבד עשר מכתשין לפרעה, הדא הוא
דכתיב (שמות ט טז) **'ואולם בעבור זאת העמדתה,**
ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלפא בה,
מני לבנוי עלה, דלא יעלון קדם מלפא אלא בה,
וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעותין למלפא
דיהון בה, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח)
'וזאת אשר דבר להם אביהם' וגו,

עצמו מבית האסורין כי אין ביכולתו כביכול להתיר עצמו מהגלות, אלא ישראל על ידי מעשיהם הטובים הם יכולים להוציא את השכינה וקוב"ה מהגלות, **ושכינתא איהי בית האסורין דיליה** - והשכינה היא בית האסורים שלו, כי בגין רחימו דילה איהו אסור בה - בגלל אהבתו אליה הוא אסור וקשור בה, ורוא דמלה -

ואי תימא דקודשא בריך הוא לא
אתתריך עמיה - ואם תאמר שהקב"ה דהיינו ז"א אינו מתגרש עם השכינה, **בגין דא אמר קרא** - לפיכך אמר הכתוב (משלי כז ח) **'בצפור נודדת מן קנה'** - כשם שהשכינה הנקראת צפור נודדת מהקן שלה בעבור שראל, **'מן איש נודד ממקומו'** - כמו כן גם האיש שהוא ז"א בעלה, נודד ממקומו **בגין לנטרא לה בגלותא מרשו נוכראה** - כדי לשמור אותה בגלותה מרשות נוכרי, **הדא הוא דכתיב** - זהו שכתוב (ישעיה מב ח) **'אני יהוה'** - סוד ז"א קדישא **'הוא שמי וכבודי'** - המלכות שהיא בחינת 'שם' וכבוד' שלי **'לאחר לא אתן' וגו, ויש** לפרש, מהו **'לאחר' דא אל אחר דא סמא"ל** - 'לאחר' זה 'אל אחר' שהוא ס"מ המבקש לאחוז במלכות, ומה שכתוב בהמשך הפסוק **'ותהילתי לפסילים' אליו ממנן דעל שבועין אומין** - אלו הממונים שעל שבעים האומות, כי לכל אומה שר שלה.

ובגינה, קודשא בריך הוא - ובעבור השכינה השרויה בגלות, הקדוש ברוך הוא, דהיינו ז"א, **איהו** - הוא בבחינת (שיר השירים ז ו) **'מלך אסור ברהטים'** דהיינו, **איהו אסור עמהון בתפלין דרישא** - הוא אסור וקשור עם השכינה ועם ישראל על ידי קשר תפילין של ראש **דאינון פאר דרישא** - שהם הפאר שעל ראשו של ז"א הנקראת תפארת, והטעם שנקראו התפילין 'רהטים', לפי **דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא** - שתפילין של ראש מקומן כנגד חללי המוח, ולכן יש בהם ארבע בתים כנגד ד' חללי המוח שבהם ארבעה מוחין, **ודא איהו אסור ברהטים** - וזה סוד שנאמר בז"א שהוא מלך אסור ברהטים, כי הוא קשור עם השכינה וישראל על ידי תפילין של ראש שמונחים כנגד חללי המוח, **ואיהו חבוש עמהון**

בתפלין דיד בקשר של יד - והוא גם קשור עמהם בתפילין של יד, על ידי הקשר של תפילין של יד שהוא היסוד דז"א המתחבר עם מלכות רחל, **ודא הוא דכתיב** - וזהו שכתוב (יחזקאל כד ז) **'פארך חבוש עליך'** והיינו שהכתוב אומר זאת כביכול לשכינה, פארך דהיינו ז"א בעלה דמטרוניא הנקרא פאר, הוא חבוש ואסור בגלות, עליך דהיינו בשבילך כדי לשמור אותך בגלותך יצא אף הוא בגלות. **ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא** - ולפי שהוא חבוש ואסור עמנו ועם השכינה בגלות, לכן **אתמר ביה** - נאמר בו (ברכות ה) **אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין**

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 ארץ: 052-437-0054 (1781) 052-8805-44-20 לחשיג בחינות הספרים המבחרות